

EDITO

Του Φώτη Γεωργελέ

Κατεβαίνω την Ακαδημίας και βλέπω στο πανεπιστήμιο το σύνθημα «Ψωμί, παιδεία, ελευθερία». Ένα σύνθημα τουλάχιστον 41 χρόνων παλιό. Πρέπει να γράψω κάτι για όσα συμβαίνουν στα πανεπιστήμια, για την παρακμή, τις αδυσώπτες κομματικές μάχες για εξουσία και ευρωπαϊκά προγράμματα, δηλαδή χρήμα. Αλλά όταν βλέπω από κάτιο το σύνθημα «Λαός και νεολαία τσακίζουν τις σύγχρονες χούντες», δεν θέλω να γράψω κανένα πολιτικό επιχείρημα, δεν μ' ενδιαφέρει καμία πολιτική αντιπαράθεση με το λογικά αδιανόπτο. Το μόνο που μου 'ρχεται αυθόρυμπτα στο στόμα είναι ένα σαρκαστικό, σιγά, ρε φίλε, μη σκίσεις κανένα καλόν.

Κι όταν εμένα, ενός μεγάλου, τα υποτιθέμενα νεανικά συνθήματα μου φαίνονται τόσο σκονισμένα, τόσο συντριπτικά, μισού αιώνα παλιά, τότε έχουμε πρόβλημα. Πρόβλημα μεγαλύτερο από το πολιτικό.

Έπειτα βλέπω αυτή τη φωτογραφία στις εφημερίδες:

ΦΩΤΟ: ΑΝΙΕ - ΜΗΤΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΑΤΑΣ

Και την κοιτάζω ώρα γιατί είναι μια φωτογραφία που με σοκάρει. Γιατί αυτή η φωτογραφία αναδύει μόνο υστερία. Τι θα κάνουν δηλαδή αυτοί οι άνθρωποι αν κάτι πραγματικά οδυνηρό συμβεί στη ζωή τους; Γιατί αυτή η φωτογραφία δείχνει ότι οι πτωταγωνιστές έχουν ταυτιστεί με το ρόλο τους, πιστεύουν πράγματι ότι ζουν μεγαλειώδεις οιγκέμες, αντιμετωπίζουν σύγχρονες χούντες στο πεζοδρόμιο της Πανεπιστημίου με τους φρέντο από το Starbucks στο χέρι. Και αν πιστεύεις ακράδαντα ότι η πραγματικότητα είναι έτοι όπως εσύ την έχεις στο μυαλό σου, τότε, ως γνωστόν, τα αποτελέσματα μπορεί να είναι τα ίδια, σαν να 'ναι η πραγματικότητα του μυαλού σου αληθινή.

Πώς έφτασε αυτή η κοινωνία να απομακρύνεται όλο και περισσότερο από την πραγματικότητα, να φτιάχνει μια δική της, βολική, εύκολη αλλά ανύπαρκτη; Το καλλιεργεί πάνω από 20 χρόνια. Από την εποχή της πλαστικής ευδαιμονίας με δανεικά χρήματα. Όλα ήταν δυνατά, και διάσημοι, όλοι είχαν δικαίωμα σε μια εύκολη ζωή, όλοι έπρεπε να έχουμε το μερίδιό μας στα 15 δευτερόλεπτα δημοσιότητας. Ήμασταν τραγουδιστές γιατί πηγαίναμε στα τάλεντ σόου, επώνυμοι γιατί κλεινόμασταν ο' ένα σπίτι, όλοι έπρεπε να βρεθούμε σε μια φωτογραφία γυαλιστερού περιοδικού, να είμαστε το τρίτυρο «περνάτε καλά; Μύκονοοοο». Δεν υπήρχαν περιορισμοί, υποχρεώσεις, μόνο κεκτημένα δικαιώματα. Η αξία της εργασίας, της παραγωγής, του ταλέντου έγιναν ανύπαρκτες

έννοιες, άχρηστες, υποτιμητικές, αρκούσε η αναγνωριστικότητα. Για μεγάλο μέρος της κοινωνίας μας αυτός ο ψευτικός κόσμος ήταν ο μόνος κόσμος που ήξερε, δεν θυμόταν άλλον. Κανείς δεν ήθελε να ξέρει ότι οφειλόταν σε δανεικά και ευρωπαϊκά πακέτα Ντελόρ, ότι χωρίς αυτά η οικονομική μας παραγωγή θα ισοδυναμούσε με ένα επίπεδο ζωής όπως της Βουλγαρίας. Το θέμα είναι να περνάς καλά. Καλή σας απόλαυση.

Έπειτα θρήε η καταιγίδα του ίντερνετ. Οι πανωλεθριαμβοί 42 ιντιών της τηλεόρασης πολλαπλασιάστηκαν στις μικρές οιθόνες των υπολογιστών. Οι ρόλοι και τα δράματα σειρών δωματίου και ριάλιτι σύσου της τηλεόρασης των 90s έγιναν ανεξέλεγκτα, πολλαπλασιάστηκαν σε χιλιάδες «προσωπικά προφίλ». Επομένως τώρα πα ο καθένας δημιουργούσε το ρόλο της ζωής του, έφτιαχνε το ανατα που ονειρεύοταν. Όλα ακόμα πο κραυγάλεα για να ξεχωρίσουν στο αχανές διάστημα του διαδικτύου. Υπερχείλιση συναθημάτων, μελοδραματισμός μέχρι ναυτίας, αδυσώπτες συγκρούσεις στα πληκτρολόγια. Έγινε χαρός πάλι χθες. Πού έγινε ο χαρός και δεν πήρα ειδοποιητικό πέρασμα;

Μάχες, φίλοι και εχθροί, σκληρές συγκρούσεις, χεράκι πάνω επιδοκιμασία, χεράκι κάτω μίσος, νικητές και πττημένοι, στρατοί της νύχτας, διάσημοι εσωτερικού χώρου, άυλοι πόλεμοι, ρόλοι. Ξανά ρόλοι. Σ' αυτό τον κόσμο όλοι έγραφαν, όλοι έλεγαν, όλοι θύμωναν, όλοι αγανακτούσαν. Κανείς δεν έκανε κάτι. Πολλοί μιλάνε και λίγοι κάνουν πράγματα, το πρόβλημα της χώρας.

Τέλος, θρήε η οικονομική κρίση και μας αποτελείσιες. Ο συντριπτικός λαϊκισμός, για να διασώσει το χρεοκοπημένο σύστημα, πλάσαρε τη θυματοποίηση. Καλά ήμασταν, καλά περνούσαμε, μέχρι που ήρθαν οι κακοί, οι Ευρωπαίοι, η Μέρκελ, οι τρόικες, οι τοκογύλύφοι και μας απειλούν, συνωμοτούν εναντίον μας και θέλουν να μας πάρουν τον ελληνικό τρόπο ζωής, αυτόν που μεγαλούργησε στα νάιλον χρόνια. Εμείς, θύματα της επίθεσης των «ξένων», δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, μόνο να αντισταθούμε στις σύγχρονες χούντες, στους κατακτητές, στους δοσίλογους, ψυχή βαθιά και ραντεβού στα γουναράδικα. Κάτω τα χέρια από την παλιά Ελλάδα. Δεν χρειάζεται να διορθώσουμε τίποτα, να δημιουργήσουμε τίποτα, να παράγουμε κάτι, να αλλάξουμε τους εαυτούς μας, να εφεύρουμε ένα νέο τρόπο βιώσιμης ζωής. Αντίθετα. Η κυριαρχητική ιδεολογία, από τα άκρα αριστερά, ένα μόνο πράγμα λέει: Να αντισταθούμε, να διατηρήσουμε όσα μπορούμε περισσότερα από την παλιά Ελλάδα που χρεοκόπησε. Πέντε χρόνια παράγουμε Αντίσταση αντί για νέες δουλειές. Πέντε χρόνια όλοι οι επαγγελματικοί κλάδοι λένε ένα πράγμα: «Να μην περάσει». 5 χρόνια η κοινωνία παράγει «αγγώνες» και αγωνιστές. Κατηγορεί σε όλους τους τόνους τη μεταπολίτευση, τα κόμματα της μεταπολίτευσης και συγχρόνως δίνει μάχες για να μην αλλάξει τίποτα από τη μεταπολίτευση. Και το χειρότερο, ούτε καν καταλαβαίνει πόσο σουρεαλιστική είναι η στάση της. Μάτια ερμητικά κλειστά.

Πριν από τα πολιτικά σχέδια, η κοινωνία μας χρειάζεται μάλλον ψυχανάλυση. Να ανοίξει διάπλατα τα μάτια και να αντικρίσει τον εαυτό της. Να αντιμετωπίσει τον εαυτό της. Με τη παλιά παραμύθια δεν φέρνουνται καινούργιες ιστορίες. □